

ling, hvorom Spørgsmaalet dreier sig, og jeg vil altsaa tillade mig at drage Spørgsmaalet om Brutalitæt eller Ifte-Brutalitæt frem her i Salen. Efter min Overbevisning er det saaledes, at hvor et Høireparti, hvor et aristokratisk Parti staar som Modspætning til et demokratisk Parti, er Brutalitæten ifølge Sagens almindelige Natur og ifølge Historiens Vidnesbyrd væsentlig paa det demokratiske Partis Side. Det er en Følge umiddelbart deraf, at det demokratiske Parti hviler paa de store Masser, og i de store Masser har Brutalitæten hjemme. Jeg siger imidlertid, at Forholdene her i Danmark have forandret sig paa en saadan Maade, at naar vi spørge, hos hvilket af de to Partier Friheden og Noblesjen i Optraeden ligeoverfor Modstanderne er, saa er det paa det danske Folkpartis Side, og naar vi spørge: Hvilket Parti har taget Brutalitæten i sin Tjeneste, saa svarer jeg: Det have de Herrer paa den anden Side. Jeg siger, det er sket i de sidste Aar, og jeg siger, at det kan kontrolleres gennem en Række Tilfælde. Om trent enhver af mine Venner paa denne Side vil kunne fremføre Bewiser af deres egen Erfaring, men jeg vil indskrænke mig til, hvad jeg selv har oplevet. Jeg vil nævne tre Navne, berømte fra Høires Skandalhistorier, tre Steder, hvor jeg selv har været til Stede. Jeg har været i Ballerup, jeg har været i Korsør, og jeg har været i Thisted; hvad der er sket paa disse Steder, er vel noksom bekendt. Da jeg skal tale om Valget i Svendborg Amts 7de Valgkreds, vil jeg naturligvis ikke opholde mig ved Detaillerne, kun kan jeg ikke nægte mig, hvis Formanden vil tillade mig dette, at drage en enkelt Episode fra Mødet i Korsør frem; thi det er mig magtpaaliggende at påvise — ifte Brutalitæten, som ikke behøver at påvises, og heller ikke, at den er i de Herrer's Tjeneste, men at den støttes af Regjeringens væsentligste Organer, som belønnes af Regjeringen, saa jeg paa Regjeringen selv hæfter Brutalitæten's Mærke ved, hvad jeg nu skal have den Ære at udvikle for dem. Som sagt, jeg kom altsaa til Korsør, denne berømte By, som har udviklet sig under daværende Borgmester Kump's Vegide og bærer Bræget af hans Aand; jeg kom dertil som indbudt Gæst, indbudt af en lille liberal Bælgerforening, der havde dannet sig, opfordret til at udtale mig om Situationen. Jeg mødte da fra den Forsamlings Side, som fyldte det Theater, der skulde være Skuepladsen for de følgende Begivenheder, en saadan Brutalitæt, Raaben og Støien — og man nøiedes ikke med den menneskelige

Stemme alene, men brugte kunstige Midler — at jeg blev overdøvet. Jeg kunde ikke trænge igjennem; den Ven, der fulgte mig, skulde have Lov til at tale, men jeg, Representanten for Aarhus Amts 2den Valgkreds, jeg skulde hujes ned, sriges ned, fløites ned. Men det, som jeg gjerne vil drage frem for Thingets Opmærksomhed, det er, at den daværende Borgmester i fuld Uniform var tilstede paa Scenen, hvor vi vare samlede, medens Folk vare samlede nedenfor; og det, jeg vilde drage frem, er altsaa dette, at han, der som Politimester særlig var ansvarlig for, at der ikke hændte den Fremmede, der var indbudt, noget Ondt, at Alt gik til paa sømmelig Maade — og ganske særlig maatte som Rigsdagsmand var han forpligtet, æresforpligtet til at vaage over, at en Kollega ikke led nogen ilde Medsart — han ganske vist talte faderlig til sine tro Korsørianere men saa mildt og saa spagt, at det var mig, som om jeg saae de uhyrlige Traade, de Nervetraade, der gik fra Borgmesterens Rygmærk ud i Forsamlingen, jeg saae og følte, hvorledes det spillede frem og tilbage, Sympathi, Enighed, Fællebskab spillede frem og tilbage paa disse Traade. Men endnu mere! da jeg nu altsaa var bleven saaledes udhølet, som Tilfældet var, da det var aldeles umuligt — det havde det vist sig — for mig at trænge igjennem, da jeg altsaa sad der ligeoverfor den rasende Mængde, rolig og fattet, som jeg forresten er ved slige Leiligheder, jeg har oplevet det oftere, saa kastede Borgmesteren, da jeg altsaa sad der som den Vaabenløse, der ikke kunde svare, da kastede han sig — og vel at mærke i fuld Mundering og med den guldtressede Rasket paa Hovedet — ind i Debatten for endhyderligere at bringe Forsamlingen ret op til Røghede. Det var ikke en flygtig Stemning der greb ham, det var ikke et lidensfabeligt Udbrud, som man ikke skal regne en Mand for meget til Last, men det var et vel overveiet Attentat, idet han nemlig trak Blade frem, gamle Blade, som han havde undersøgt tidligere, hvori der var refereret Ytringer af mig, for at disse Ytringer endmere kunde opflamme den allerede i Forveien rasende Mængde. Det var en af Regjeringens Embedsmænd, der bar sig saaledes ad, en høit betroet Embedsmand, som nu er belønnet med en endnu høiere Post. Jeg tror, at jeg har Ret, naar jeg siger, at Brutalitæten er paa den anden Side, og at den ikke blot ikke bliver modarbejdet og straffet fra Regjeringens Side, men at den bliver beskyttet og belønnet fra Regjeringens Side. Dette er altsaa den Baggrund, hvorpaa jeg vil drage det Billede frem, som nu kommer, det særlig æroste Bil-